

200805510/1.

Datum uitspraak: 13 oktober 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 08/332 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 8 juli 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 juli 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om verlenging van de geldigheidsduur van een aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 5 december 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 juli 2008, verzonden op 9 juli 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
lid van de enkelvoudige kamer

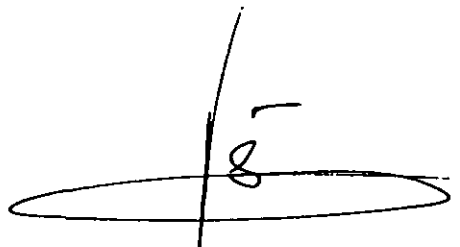
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 oktober 2008

418.

Verzonden: 13 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 08/332

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 8 juli 2008

inzake

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde mr. P.C.M. van Schijndel,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. L.A.C.M. Romme.

Procesverloop

Bij besluit van 19 juli 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiseres om verlenging van de geldigheidsduur van de aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking: verblijf bij echtgenoot afgewezen.

Hiertegen heeft eiseres op 15 augustus 2007 bezwaar gemaakt bij verweerder.

Verweerder heeft bij besluit van 5 december 2007 dit bezwaar ongegrond verklaard. Daarbij heeft verweerder eiseres medegedeeld dat zij de behandeling van een in te dienen beroepschrift niet in Nederland mag afwachten.

Eiseres heeft tegen dit besluit op 2 januari 2008 beroep ingesteld en tevens de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er toe strekt dat uitzetting van eiseres achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep.

De zaak is behandeld op de zitting van 29 mei 2008, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is of het besluit van 5 december 2007 in rechte stand kan houden.

AWB 08/332

2

2. De rechtbank gaat bij de beoordeling uit van de volgende feiten en omstandigheden. Eiseres is op 10 februari 2006 Nederland binnengekomen en heeft op 21 februari 2006 een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking: verblijf bij echtgenoot (hierna: referent), ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 21 juni 2006 ingewilligd en is aan eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking: verblijf bij echtgenoot verleend, met ingang van 21 februari 2006, geldig tot 21 februari 2007. Op 25 oktober 2006 heeft eiseres onderhavige aanvraag ingediend bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) te Zwolle.
3. Het relevante wettelijke kader is als volgt.
4. Krachtens artikel 14, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) is onze minister bevoegd de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd af te wijzen.
5. Ingevolge artikel 18, eerste lid, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien, voor zover van belang:
- d. de vreemdeling niet meer zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel de persoon bij wie de vreemdeling verblijft niet meer zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan;
 - f. niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend of een voorschrift dat aan de vergunning is verbonden.
6. In de artikelen 3.73 tot en met 3.76 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) is het zogenaamde middelenvereiste nader uitgewerkt.
7. Op grond van artikel 3.73 van het Vb 2000 zijn middelen van bestaan in ieder geval zelfstandig, indien deze zijn verworven uit:
- a. wettelijk toegestane arbeid in loondienst, voor zover de vereiste premies en belastingen zijn afgedragen;
 - b. wettelijk toegestane arbeid als zelfstandige, voor zover de vereiste premies en belastingen zijn afgedragen;
 - c. inkomensvervangende uitkeringen krachtens een sociale verzekeringswet waarvoor premies zijn afgedragen, of
 - d. eigen vermogen, voor zover de bron van de inkomsten niet wordt aangetast en de vereiste premies en belastingen zijn afgedragen.
8. Ingevolge artikel 3.74 Vb 2000 zijn de middelen van bestaan voldoende, indien het netto-inkomen gelijk is aan, voor zover van belang:
- a. de bijstandsnormen als bedoeld in artikel 21 van de Wet werk en bijstand (Wwb), voor de desbetreffende categorie alleenstaanden, alleenstaande ouders of echtparen en gezinnen, met inbegrip van vakantiegeld.
9. Krachtens artikel 3.75, eerste lid, van het Vb 2000 zijn de bedoelde middelen van bestaan in ieder geval duurzaam, indien zij nog één jaar beschikbaar zijn op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven. Op grond van artikel 3.75, derde lid, Vb 2000 zijn, in afwijking van het eerste lid, middelen van bestaan verkregen uit arbeid in loondienst eveneens duurzaam, indien op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven gedurende een ononderbroken periode van drie

AWB 08/332

3

jaren voldoende middelen van bestaan uit arbeid in loondienst zijn verworven en de middelen van bestaan gedurende nog zes maanden beschikbaar zijn. Indien tijdens de periode van drie jaren gedurende een periode van in totaal niet langer dan zesentwintig weken een werkloosheidsuitkering is ontvangen, wordt die uitkering gelijkgesteld met inkomen uit arbeid in loondienst.

10. Ingevolge artikel 3.85 van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlaagen niet afgewezen wegens het ontbreken van voldoende middelen van bestaan indien de vreemdeling en degene bij wie hij als gezinslid verblijft gezamenlijk zelfstandig en duurzaam over voldoende inkomen als bedoeld in artikel 3.74 van het Vb 2000, beschikken of indien de hoofdpersoon 65 jaar of ouder is of naar het oordeel van onze minister blijvend en volledig arbeidsongeschikt is.

11. De rechtbank overweegt als volgt.

12. Niet in geschil is dat eiseres en referent niet zelfstandig en duurzaam beschikken over voldoende middelen van bestaan. Evenmin is bestreden dat referent niet blijvend en volledig arbeidsongeschikt is en dat eiseres daarom niet wordt vrijgesteld van het middelenvereiste. Het primair door de gemachtigde van eiseres aangevoerde dat verweerder ten onrechte het middelenvereiste heeft tegengeworpen, kan derhalve niet slagen.

13. Op grond van het voorgaande heeft verweerder de bevoegdheid de aanvraag af te wijzen. Als de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning kan worden afgewezen, omdat de vreemdeling of de persoon bij wie deze verblijft niet meer duurzaam en zelfstandig beschikt over voldoende middelen van bestaan, wordt door verweerder bezien of de gevolgen voor de vreemdeling niet onevenredig zijn in verhouding tot de met het middelenvereiste te dienen doelen. Verweerder heeft omtrent die afweging van belangen algemene regels gesteld en neergelegd in paragraaf B2/9.5.2 van de Vreemdelingscirculaire 2000 (Vc 2000). Bij deze belangenafweging worden de volgende factoren betrokken:

- de nationaliteiten van de vreemdeling en de gezinsleden (waaronder tevens wordt begrepen de hoofdpersoon). Hierbij is met name van belang de vraag of (één van de) gezinsleden de Nederlandse nationaliteit heeft;
- voor zover de hoofdpersoon in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier: het doel en de (niet-)tijdelijkheid van deze verblijfsvergunning;
- de duur van het verblijf van de vreemdeling en de gezinsleden in Nederland op grond van een verblijfsvergunning;
- de banden van de vreemdeling en de gezinsleden met het herkomstland;
- de reden waarom niet meer wordt beschikt over voldoende middelen van bestaan;
- de duur en hoogte van middelen van bestaan die eventueel nog wel beschikbaar zijn;
- de mate waarin de vreemdeling eventueel een (aanvullend) beroep doet op de algemene middelen en (voor zover van toepassing) de reden waarom een vreemdeling dit beroep doet;
- eventuele bijzondere omstandigheden ten aanzien van de vreemdeling en de gezinsleden.

14. De rechtbank is van oordeel dat dit beleid niet kennelijk onredelijk is te achten.

15. Gebleken is dat referent op in Irak is geboren en hij sinds 1993 in Nederland verblijft. Inmiddels beschikt referent over de Nederlandse nationaliteit. Ook eiseres is afkomstig uit Irak en zij is sinds 21 februari 2006 in het bezit van een

AWB 08/332

4

verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking: verblijf bij referent. Verder is gebleken dat de dochter van eiseres en referent op _____ in Irak is geboren en dat zij in het bezit is van de Nederlandse en de Iraakse nationaliteit. Voorts is uit de gedingsstukken gebleken dat referent zijn baan als gedetacheerde voor het Iraakse ministerie van Defensie bij de Iraakse ambassade in 's-Gravenhage op 30 november 2006 heeft verloren omdat de Iraakse overheid heeft besloten de door het Iraakse ministerie van Defensie naar de ambassade uitgezonden personeel terug te halen naar Irak, hetgeen tot gevolg heeft gehad dat door eiseres en referent niet meer wordt beschikt over voldoende middelen van bestaan.

16. Verweerder heeft zich bij de belangenafweging in het kader van paragraaf B2/9.5.2 van de Vc 2000 op het standpunt gesteld dat de gevolgen voor eiseres niet onevenredig zijn in verhouding tot de met het middelenvereiste te dienen doelen. Daarbij heeft verweerder zwaar laten wegen dat eiseres en referent een volledig beroep op de publieke middelen doen, terwijl de periode dat eiseres rechtmatig in Nederland verblijft relatief kort is. Hierbij is volgens verweerder niet gebleken van dusdanig bijzondere omstandigheden dat referent niet aan het middelenvereiste zal kunnen voldoen, noch dat het voor eiseres niet mogelijk is om arbeid te verrichten. Daarenboven acht verweerder van belang dat referent tijdens de hoorzitting van de ambtelijke commissie op 28 november 2007 heeft aangegeven dat hij in de toekomst weer verwacht te kunnen werken en dat eiseres binnen afzienbare termijn een baan zal vinden. Evenmin is gebleken dat eiseres en referent nimmer aan de voorwaarden kunnen voldoen, zodat er volgens verweerder geen sprake is van een uitzichtloze situatie.

17. Verder heeft verweerder bij de belangenafweging betrokken dat de omstandigheid dat referent en de dochter de Nederlandse nationaliteit bezitten geen aanleiding vormt om aan het middelenvereiste voorbij te gaan, nu van hen kan worden gevergd naar Irak eiseres te volgen. Immers, zowel eiseres, referent als hun dochter zijn afkomstig uit Irak en niet is gebleken dat zij al dusdanig in de Nederlandse samenleving zijn geworteld dat het onmogelijk is voor hen om het gezinsleven elders uit te oefenen. Bovendien hebben zij nog banden met Irak, aangezien zij hier in 2005 nog hebben gewoond.

18. In het bestreden besluit heeft verweerder ook bij de belangenafweging betrokken dat referent tijdens de hoorzitting van de ambtelijke commissie op 28 november 2007 ten aanzien van zijn medische toestand heeft aangegeven dat het nu goed met hem gaat. Hij staat enkel nog onder controle in het Academisch Ziekenhuis te Utrecht, waarvoor hij twee maal per jaar moet komen. Gesteld noch gebleken is echter dat sprake is van een medische noodsituatie. Daarnaast acht verweerder van belang dat referent bij de hoorzitting van de ambtelijke commissie heeft aangegeven dat hij inmiddels al met zijn dochter uit zijn vorig huwelijk naar Egypte is geweest en dat ze weer terug zijn. Derhalve is hij in staat om te reizen, aldus verweerder. Ten aanzien van de gestelde afhankelijkheid van deze zieke dochter van referent uit zijn vorig huwelijk acht verweerder van belang dat referent tijdens deze hoorzitting heeft aangegeven dat het inmiddels beter gaat met haar, de operatie (niertransplantatie) is achter de rug en zij staat onder controle. Verder acht verweerder van belang dat de toelating en verblijf in Nederland van referent als Nederlander te allen tijde is gewaarborgd, zodat het hem vrijstaat om voor de controles twee maal per jaar of uitoefening van het gezinsleven met zijn Nederlandse kinderen uit zijn eerdere huwelijk naar Nederland te reizen, indien hij zijn gezinsleven met eiseres (en hun dochter) in Irak of in een derde land zou uitoefenen.

19. Tot slot heeft verweerder bij de belangenafweging betrokken dat door eiseres en referent is gesteld dat zij vanwege het werk dat referent heeft verricht vrezen voor hun veiligheid in

AWB 08/332

5

Noord-Irak, nu uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 11 juni 2007 volgt dat overheidspersoneel en hun familie in Irak bij voortdurende onderwerp zijn van terroristische aanslagen. Naar de mening van verweerder is in casu echter niet aangetoond dat het voor eiseres, referent of hun dochter niet mogelijk is om terug te keren naar Irak. Daarbij acht verweerder van belang dat referent met eiseres en hun dochter tot oktober 2005 in Irak heeft verbleven, terwijl hij ook toen al werkzaam was voor het ministerie van Defensie van Irak en uit de ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken inzake de situatie in Irak van 14 december 2004 en 31 juli 2005 reeds blijkt dat overheidspersoneel en hun familie in Irak bij voortdurende onderwerp zijn van terroristische aanslagen. Gesteld noch gebleken dat zij toen te vrezen hadden hiervoor, terwijl zij zich in deze periode in Irak bevonden. Ook zijn zij op reguliere gronden naar Nederland vertrokken, zodat door verweerder niet valt in te zien waarom zij dan nu, terwijl referent niet langer werkzaam is voor de Iraakse overheid, wel te vrezen zouden hebben.

20. De rechtbank stelt vast dat verweerder alle betrokken belangen kenbaar heeft meegewogen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder bij de gemaakte belangenafweging in redelijkheid meer gewicht heeft mogen toekennen aan het economisch welzijn van Nederland dan aan de belangen van eiseres, referent en hun dochter. Derhalve zijn de gevolgen voor eiseres niet onevenredig in verhouding tot de met het middelenvereiste te dienen doelen.

21. Voor zover eiseres een beroep doet op artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heeft verweerder in het feit dat eiseres, haar echtgenoot en kind naar Irak zouden moeten afreizen, hetgeen vanwege de veiligheidssituatie in het algemeen en die van eiseres, referent en hun dochter in het bijzonder, alsook de medische situatie van referent, niet van hen kan worden gevergd, geen bijzondere omstandigheid hoeven zien is als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb.

22. Ten aanzien van het beroep van eiseres op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) overweegt de rechtbank als volgt.

23. In artikel 8, eerste lid, van het EVRM is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- of gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, het economisch welzijn, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen.

24. In casu is niet in geschil dat er sprake is van gezinsleven van eiseres met referent en hun dochter en dat vanwege de afwijzing van onderhavige aanvraag, eiseres de mogelijkheid van verblijf hier te lande en daarmee de mogelijkheid tot het uitoefenen van dit gezinsleven wordt ontnomen. De vraag die dan dient te worden beantwoord is of de inbreuk die het bestreden besluit maakt op het gezinsleven van eiseres met referent en hun dochter, geloot op artikel 8, tweede lid, van het EVRM gerechtvaardigd is. Teneinde die vraag te beantwoorden, dient een op de individuele zaak toegespitste belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de Nederlandse Staat een "certain margin of appreciation" toekomt.

AWB 08/332

6

25. De rechtbank is van oordeel dat verweerder heeft kunnen concluderen dat weliswaar sprake is van inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het gezinsleven maar dat in dit geval inmenging gerechtvaardigd is in het belang van het economisch welzijn van Nederland. Verweerder heeft in dit verband gewezen op de reeds eerder gemaakte belangenafweging in het kader van het middelenvereiste. Immers, in dat kader is reeds in zijn algemeenheid een afweging gemaakt tussen het belang van eiseres op uitoefening van familie- of gezinsleven en het belang van de Nederlandse overheid. Indien niet aan het middelenvereiste wordt voldaan, wordt in beginsel aan het belang van de Nederlandse overheid overwegende betekenis toegekend, ook indien dit zou betekenen dat van samenleving zou moeten worden afgezien. Niet is gebleken van objectieve belemmeringen om het gezinsleven uit te oefenen buiten Nederland. Referent heeft nog sterke banden met Irak. Weliswaar is referent, voordat hij de Nederlandse nationaliteit heeft verkregen, in het bezit geweest van een asielvergunning, maar hij is na de regimewisseling in Irak in 2003 teruggekeerd naar Irak en tot oktober 2005 aldaar werkzaam geweest voor het huidige Iraakse regime. Verder zijn eiseres, referent en hun minderjarige dochter afkomstig uit Noord-Irak en ten aanzien van Irakezen uit Noord-Irak wordt door verweerder geen categoriaal beschermingsbeleid gevoerd. Ook zien de door eiseres aangevoerde argumenten op basis waarvan het voor haar, referent en hun dochter niet mogelijk is om terug te keren naar Irak op de algemene situatie in Irak en is niet aangetoond dat het in dit specifieke geval voor hen of de overige gezinsleden niet mogelijk is om terug te keren naar Irak. Voorts is niet gebleken dat eiseres de cultuur en de taal van Irak dusdanig is ontwend dat het voor haar onmogelijk is om naar haar land van herkomst terug te keren. Er is evenmin gebleken dat referent de cultuur en de taal van Irak dusdanig is ontwend dat het voor hem onmogelijk is om zich met eiseres in Irak te vestigen. Evenmin is gebleken dat hun dochter dusdanig in de Nederlandse samenleving is geworteld dat vestiging in Irak voor haar zal leiden tot onoverkomelijke problemen. Er is niet gebleken van bijzondere omstandigheden die uitwijzen dat eiseres op verblijf hier te lande is aangewezen. Hoewel eiseres heeft aangevoerd dat referent voor wat betreft medische zorg afhankelijk is van Nederland nu hij vanwege een eind januari 2006 geconstateerde nieraandoening gedurende een periode van vijf jaar onder controle dient te blijven. Deze controle vindt volgens referent tijdens de hoorzitting van de ambtelijke commissie twee keer per jaar plaats in het Academisch Ziekenhuis in Utrecht. Nu referent in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit is zijn toelating en verblijf evenwel te allen tijde gewaarborgd. Verder is het de keuze van referent om eiseres te volgen naar Irak in plaats van in Nederland bij zijn twee kinderen uit zijn eerdere huwelijk te blijven. Het niet toestaan van voortgezet verblijf aan eiseres in Nederland levert derhalve geen inmenging op in het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven tussen referent en zijn twee kinderen uit een eerder huwelijk. Voor zover eiseres stelt dat zij zelf de kinderen uit het eerdere huwelijk van referent niet kan bezoeken, is er geen sprake van familie- of gezinsleven van eiseres met die kinderen in de zin van artikel 8 EVRM.

26. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid meer gewicht heeft kunnen toekennen aan het algemeen belang, het economisch welzijn van Nederland, dan aan het persoonlijk belang van eiseres. Het beroep van eiseres op artikel 8 van het EVRM faalt derhalve.

27. Het beroep is derhalve ongegrond.

28. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 08/332

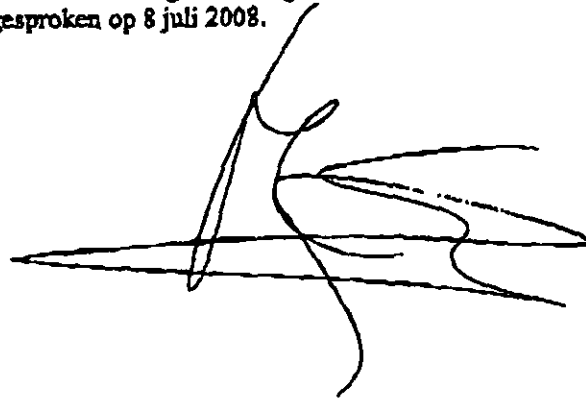
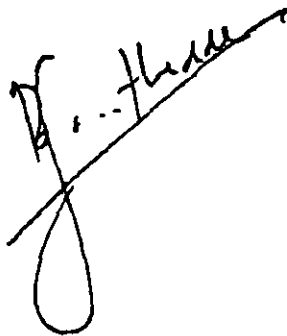
7

29. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Bestissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van mr. B.J. Groothedde als griffier en in het openbaar uitgesproken op 8 juli 2008.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

09 JULI 2008

Van Dijk Van Schijndel Menheere Scholtes

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Mr P.C.M. van Schijndel Mr L. van Dijk Mw Mr M.M. Menheere Mw Mr P. Scholtes

De Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State,
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16 113
2500 BC 's-Gravenhage

tevens per fax.: (070) 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 JUL 2008	
ZAAKNR.	200805510/1V2
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

QUINWEG 9 2585 JT DEN HAAG TELEFOON (070) 354 64 24 TELEFAX (070) 354 98 04 www.dsmadvocaten.nl

Datum : 17 juli 2008
 Betreft :
 Ons kenmerk : / Staat der Nederlanden
 Uw kenmerk : kenmerk rechtbank AWB 08/332 -
 kenmerk IND 0511.21.0393

Geeft eerbiedig te kennen:

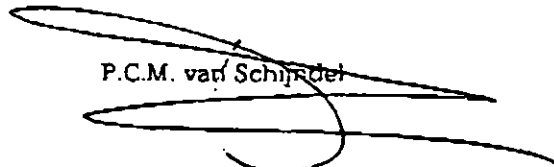
In de bovenvermelde aangelegenheid zend ik u (per fax in enkelvoud en per gewone post in tweevoud) een hoger-beroepschrift, met daaraan gehecht de beschikking waarvan hoger beroep.

Ik verzoek U vriendelijk het hoger-beroepschrift in behandeling te nemen en mij op de hoogte te houden van de voortgang van deze zaak.

U dankende voor de ten deze te nemen moeite, verblijf ik.

Hoogachtend,
Uw d.w.,

P.C.M. van Schijndel

Rekening Derdengelden nr. 50.94.84.409 t.n.v. Stichting Beheer Derdengelden te Den Haag.

Van Dijk Van Schijndel Menheere is een samenwerkingsverband dat beroepsaansprakelijkheid aanvaart. Op alle opdrachten betrekende rechtsbijstandverlening zijn onze Algemene Voorwaarden van toepassing. U kunt een aanvraag voorstellen op het secretariaat. Tevens ook op onze website www.dvsmadvocaten.nl. Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

inzake:

wonende te Leidschendam (gemeente Leidschendam-Voorburg),
 gemachtigde: mr P.C.M. van Schijndel

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
 te 's-Gravenhage,
 gemachtigde:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 JUL 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

Mevrouw ! hierna te noemen appellante, geboren op van
 Iraakse nationaliteit, wonende te (gemeente) aan het adres
 te dezer zake woonplaats kiezende te (2585 JT) 's-Gravenhage aan
 het adres Duinweg 9 ten kantore van de advocaat en procureur mr P.C.M. van Schijndel, die ten
 deze voor appellante occupeert en die hierbij verklaart, door appellante bepaaldelijk te zijn
 gevolmachtigd om namens haar het onderhavige hoger-beroepschrift in te dienen;

Dat appellante in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
 nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, d.d. 8 juli 2008, verzonden 9 juli 2008, AWB 08/332, IND-
 dossiernummer 0511.21.0393, in welke zaak de rechtbank het beroep van appellante, ongegrond
 heeft verklaard:

Dat appellante een afschrift van genoemde uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage,
 nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, hecht aan het onderhavige hoger beroepschrift;

Dat appellante de navolgende grieven wenst aan te voeren tegen de voormelde uitspraak van
 de rechtbank:

Grief 1.

De rechtbank heeft ten onrechte in rechtsoverweging 20 overwogen:

"De rechtbank stelt vast dat verweerder alle betrokken belangen kenbaar heeft meegewogen. De
 rechtbank is van oordeel dat verweerder bij de gemaakte belangenafweging in redelijkheid meer
 gewicht heeft mogen toekennen aan het economisch welzijn van Nederland dan aan de belangen
 van appellante, referent en hun dochter. Derhalve zijn de gevolgen voor appellante niet
 onevenredig in verhouding tot de met het middelenvereiste te dienen doelen."

Appellante is van oordeel dat géén juiste toepassing is gegeven aan het toepasselijke beleid. De
 rechtbank heeft vastgesteld dat appellante en haar echtgenoot een beroep doen op de publieke
 middelen, maar miskent het feit dat hen terzake géén verwijt kan worden gemaakt, miskent ook dat
 de Staatssecretaris van Justitie is voorbijgegaan aan het feit dat hen terzake géén verwijt kan
 worden gemaakt, terwijl de vraag of een dergelijk verwijt kan worden gemaakt blijktens het beleid
 een relevante vraag is.

In BZ/9.5.2. Vc2000 staat vermeld:

"Als de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning kan worden
 afgewezen, omdat de vreemdeling of de persoon bij wie deze verblijft niet meer duurzaam en
 zelfstandig beschikt over voldoende middelen van bestaan, wordt bezien of de gevolgen voor de

vreemdeling niet onevenredig zijn in verhouding tot de met het middelenvereiste te dienen doelen. Omtrent die afweging van belangen worden hieronder algemene regels gesteld.”;

en

“Als de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning kan worden afgewezen, omdat de vreemdeling of de persoon bij wie deze verblijft niet meer beschikt over voldoende zelfstandig verworven middelen van bestaan, wordt bezien of de gevolgen voor de vreemdeling niet onevenredig zijn in verhouding tot de met het middelenvereiste te dienen doelen.

Bij deze belangenafweging worden de volgende factoren betrokken:

- de nationaliteiten van de vreemdeling en de gezinsleden (waaronder tevens wordt begrepen de hoofdpersoon). Hierbij is met name van belang de vraag of (één van de) gezinsleden de Nederlandse nationaliteit heeft;
- voorzover de hoofdpersoon in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier: het doel en de (niet-)tijdelijkheid van deze verblijfsvergunning;
- de duur van het verblijf van de vreemdeling en de gezinsleden in Nederland op grond van een verblijfsvergunning;
- de banden van de vreemdeling en de gezinsleden met het herkomstland;
- de reden waarom niet meer wordt beschikt over voldoende middelen van bestaan;
- de duur en hoogte van middelen van bestaan die eventueel nog wel beschikbaar zijn;
- de mate waarin de vreemdeling eventueel een (aanvullend) beroep doet op de algemene middelen en (voorzover van toepassing) de reden waarom een vreemdeling dit beroep doet;
- eventuele bijzondere omstandigheden ten aanzien van de vreemdeling en de gezinsleden.”.

Bij de belangenafweging die moet worden gemaakt dient te worden betrokken de vraag wat de reden is waarom niet meer wordt beschikt over voldoende middelen van bestaan, alsook de vraag naar de mate waarin appellante en haar echtgenoot eventueel een (aanvullend) beroep doen op de algemene middelen en (voorzover van toepassing) wat de reden is waarom zij dit beroep doen.

In de beschikking in primo is het volgende overwogen op het punt van het middelenvereiste:

“Ten aanzien van de reden waarom niet meer wordt beschikt over voldoende middelen van bestaan wordt overwogen dat uit de overgelegde gegevens is gebleken dat de hoofdpersoon werkloos is geworden omdat de Iraakse overheid heeft besloten de door het Iraakse Ministerie van defensie naar de ambassade uitgezonden personeel terug te halen naar Irak en dit voor de hoofdpersoon tot gevolg heeft gehad dat hij zijn baan is verloren. Overwogen wordt dat ten aanzien van de hoofdpersoon niet is gebleken van dusdanig bijzondere omstandigheden dat hij niet aan het middelenvereiste zal kunnen voldoen. Voorts wordt overwogen dat betrokkene vrije toegang heeft tot de Nederlandse arbeidsmarkt. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden op basis waarvan het voor betrokkene niet mogelijk is om arbeid te verrichten. Gelet op het vorenstaande valt niet in te zien waarom het feit dat betrokkene reeds ten tijde van de eerste verlenging van haar verblijfsvergunning een beroep doet op de publieke middelen, dient te worden aanvaard.”.

Hetgeen hier in primo wordt overwogen ten aanzien van het middelenvereiste in relatie tot de te maken belangenafweging, zou de toets der kritiek kunnen doorstaan, nu die overweging gebaseerd is op het gevoerde beleid en daarmee niet strijdig is.

In de gronden van het bezwaar d.d. 31 augustus 2007 wordt gesteld:

“De echtgenoot van verzoekster was werkzaam voor het _____ en was gedetacheerd in de _____ De Iraakse overheid heeft besloten de door het Iraakse Ministerie van Defensie naar de ambassade uitgezonden personeel terug te halen naar Irak. Dat heeft voor de echtgenoot betekend dat hij zijn baan is verloren per 30 november 2006.

Daarna heeft de echtgenoot een WWB-uitkering gevraagd en gekregen. Aan een dergelijke uitkering zijn arbeidsverplichtingen verbonden. De gemeente heeft de echtgenoot laten keuren. De keuringsarts heeft de echtgenoot arbeidsongeschikt geacht (zie bijlage 1), waarna de echtgenoot werd vrijgesteld van de aan de uitkering verbonden arbeidsverplichtingen.

Verzoekster zelf is wettelijk verplicht een inburgeringscursus te volgen. Het betekent dat verzoekster vijf dagen per week de inburgeringscursus moet volgen.

Met andere woorden: van enige verwijtbaarheid dat thans niet aan het middelenvereiste wordt voldaan is geen sprake."

Het betreffende besluit van de Iraakse vertegenwoordiging alhier werd hij schrijven d.d. 22 januari 2007 overgelegd.

Bij gelegenheid van de hoorzitting d.d. 28 november 2007 werd door appellante de beschikking d.d. 25 mei 2007 van de gemeente _____ overgelegd, waarin kort gezegd staat vermeld dat de referent wordt vrijgesteld van de arbeidsverplichting om dat 'uit een advies van de GGD blijkt dat u volledig arbeidsongeschikt bent'.

In de bij brief d.d. 26 februari 2007 overgelegde beschikking d.d. 21 februari 2007 van de gemeente _____ wordt aan appellante en haar echtgenoot een WWB-uitkering toegekend, waarbij wordt vermeld dat de echtgenoot een aantal arbeidsverplichtingen wordt opgelegd (zoals aangegeven besluit de gemeente kort daarna om de echtgenoot op grond van medische redenen vrij te stellen van de arbeidsverplichting), en waarbij verder wordt vermeld dat ook appellante een aantal arbeidsverplichtingen wordt opgelegd, maar dat zij desondanks dient te voldoen aan het inburgeringscontract (in deze beschikking van de gemeente staat met betrekking tot appellante: "Tevens bent u als nieuwkomer gehouden de verplichtingen na te komen zoals genoemd in het door u ondertekende inburgeringscontract.>").

Het is met andere woorden niet alleen zo dat sec gesteld werd dat terzake het niet voldoen aan het middelenvereiste geen sprake is van enige verwijtbaarheid, deze stelling werd ook onderbouwd.

In de beschikking op bezwaar staat ten aanzien van het middelenvereiste in relatie tot de te maken belangenafweging het volgende vermeld:
"Betrokkene en referent doen een volledig beroep op de publieke middelen, terwijl betrokkene nog maar kort in Nederland verblijft."

In de beschikking op bezwaar staat geen kenbare motivering waarom het in bezwaar onderbouwde argument van appellante, dat haar en haar echtgenoot niet kan worden verweten dat niet wordt voldaan aan het middelenvereiste, niet kan slagen. Dat mocht worden verwacht, nu vanwege die stelling en onderbouwing, de Staatssecretaris in elk geval niet kan volstaan met een verwijzing naar de beschikking in primo.

In bezwaar komt de Staatssecretaris van Justitie tot een belangenafweging, waarbij de in B2/9.5.2. Vc2000 genoemde factoren die dienen te worden betrokken in de belangenafweging, niet allen worden betrokken in de belangenafweging. Daarmee heeft er een onjuiste belangenafweging plaatsgevonden, is er sprake van een motiveringsgebrek.
hetgeen de rechtbank heeft miskend.

Overigens is er in de uitspraak van de rechtbank geen overweging terug te vinden, waarin wordt ingegaan op de stelling van appellante dat vanwege de arbeidsongeschiktheid van de echtgenoot en het feit dat appellante niet kan deelnemen aan het arbeidsproces omdat zij wettelijk verplicht is een inburgeringscursus te volgen die vijf dagen per week in beslag neemt, er geen sprake is van enige verwijtbaarheid terzake het niet voldoen aan het middelenvereiste. Er is dan ook sprake van een motiveringsgebrek.

Dat de echtgenoot de hoop heeft uitgesproken in de toekomst weer te kunnen werken, doet niets af aan het feit dat hij thans arbeidsongeschikt is, terwijl niet duidelijk is hoe lang die arbeidsongeschiktheid zal voortduren, en niet gezegd kan worden dat hij ten tijde van de beschikking op bezwaar verwijtbaar werkloos was o.i.d.

Grief 2.

De rechtbank heeft ten onrechte in rechtsoverweging 20 overwogen:

"De rechtbank stelt vast dat verweerder alle betrokken belangen kenbaar heeft meegewogen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder bij de gemaakte belangenafweging in redelijkheid meer gewicht heeft mogen toekennen aan het economisch welzijn van Nederland dan aan de belangen

van appellante, referent en hun dochter. Derhalve zijn de gevolgen voor appellante niet onevenredig in verhouding tot de met het middelenvereiste te dienen doelen.”

De rechtbank komt in rechtsoverweging 15 tot en met 20 tot een volstrekt onjuiste belangenafweging. althans komt de rechtbank tot het onjuiste oordeel dat de Staatssecretaris van Justitie een juiste belangenafweging heeft gemaakt.

Dat de Staatssecretaris van Justitie alle betrokken belangen kenbaar heeft meegewogen bij de beoordeling van de vraag of de gevolgen voor appellante (en haar gezin) niet onevenredig zijn in verhouding tot de met het middelenvereiste te dienen doelen, betekent nog geenszins dat die belangen ook op juiste wijze zijn gewogen, dat de Staatssecretaris van Justitie in redelijkheid meer gewicht heeft mogen toekennen aan het economisch welzijn van Nederland.

Appellante is van oordeel dat de Staatssecretaris van Justitie een volstrekt onbegrijpelijke en onjuiste belangenafweging heeft gemaakt, en dat de rechtbank dit ten onrechte niet heeft onderkend.

Appellante meent dat, op grond van hetgeen zij naar voren heeft gebracht (zie onder meer de gronden van het bezwaar, de gronden van het beroep, en de pleitnotities in beroep), het volstrekt duidelijk is dat haar belangen aanzienlijk groter zijn dan de belangen van de Nederlandse overheid.

Grief 3.

De rechtbank heeft ten onrechte in rechtsoverweging 26 overwogen:

“De rechtbank is van oordeel dat verwaerder in redelijkheid meer gewicht heeft kunnen toekennen aan het algemeen belang, het economisch welzijn van Nederland, dan aan het persoonlijk belang van appellante. Het beroep op artikel 8 van het EVRM faalt derhalve.”

De rechtbank komt in rechtsoverweging 25 tot een volstrekt onjuiste belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM, althans komt de rechtbank tot het onjuiste oordeel dat de Staatssecretaris van Justitie een juiste belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM heeft gemaakt.

Appellante is van oordeel dat géén juiste toepassing is gegeven aan het toepasselijke beleid.

In B2/9.5.2. Vc2000 staat vermeld:

“Het economisch welzijn van Nederland is een van de gronden waarop inmenging in het familie- of gezinsleven, bedoeld in artikel 8 EVRM, kan worden gerechtvaardigd. Bij de belangenafweging die toetsing aan artikel 8 EVRM meebrengt, komt aan het feit dat er sprake is van vrijwillige of verwijtbare werkloosheid en van een beroep op de publieke middelen een zodanig zwaar gewicht toe, dat verblijfsbeëindiging veelal een gerechtvaardigde inmenging zal betekenen.

Gelet op het voorgaande wordt behoudens de vrijstellingsgronden van artikel 3.85 Vb (zie hieronder) de aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur in ieder geval afgewezen indien de hoofdpersoon tijdens de geldigheid van de verblijfsvergunning:

- a. vrijwillig of door eigen toedoen werkloos is geworden; en
- b. een beroep doet op de publieke middelen.”

Naar inzicht van appellante volgt uit B2/9.5.2. Vc2000 dat de aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur in ieder geval wordt afgewezen indien er sprake is een tweetal omstandigheden, namelijk a. de omstandigheid dat er sprake is van vrijwillige werkloosheid of werkloosheid door eigen toedoen, en b. er een beroep wordt gedaan op de publieke middelen. Indien één van de twee omstandigheden zich niet voordoet, is er géén sprake van een belang aan de zijde van de Staat met een zodanig zwaar gewicht, dat bij een belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM niet anders gesteld kan worden dan dat het belang van de Staat dient te prevaleren boven het belang van de vreemdeling bij voortgezet verblijf.

Blijkens B2/9.5.2. Vc2000 is bij een belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM een factor van belang of er al dan niet sprake is van vrijwillige werkloosheid of werkloosheid door eigen toedoen.

Nog uit de beschikking op bezwaar, noch uit de uitspraak van de rechtbank volgt dat het feit dat er in casu géén sprake is van vrijwillige werkloosheid of werkloosheid door eigen toedoen is meegewogen in de beschikking op bezwaar en de uitspraak van de rechtbank.

Voor een verdere toelichting op dit punt wordt verder verwezen naar (de toelichting van) grief 1.

Grief 4.

De rechtbank heeft ten onrechte in rechtsoverweging 26 overwogen:

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid meer gewicht heeft kunnen toekennen aan het algemeen belang, het economisch welzijn van Nederland, dan aan het persoonlijk belang van appellante. Het beroep op artikel 8 van het EVRM faalt derhalve."

De rechtbank komt in rechtsoverweging 25 tot een volstrekt onjuiste belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM, althans komt de rechtbank tot het onjuiste oordeel dat de Staatssecretaris van Justitie een juiste belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM heeft gemaakt.

Appellante heeft gesteld (zie de pleitnotities):

"Appellante, haar echtgenoot en kind lopen gevaar in Irak.

Overheidspersoneel, zeker personeel van het Ministerie van Defensie, zijn bij voortdoring voorwerp van aanslagen door diverse terroristische organisaties. De dochter van appellante, loopt evenals andere kinderen van overheidspersoneel het risico ontvoerd te worden."

In dit verband heeft appellante zich beroepen op en verwezen naar het algemeen ambtsbericht Irak van 10 juni 2007 van de Minister van Buitenlandse Zaken, waarin wordt gesteld:

"Er vinden daarnaast veel en gecompliceerde aanslagen plaats gericht tegen Irakezen die openlijk samenwerken met de regering, met internationale organisaties of diplomatieke vertegenwoordigingen, met buitenlandse bedrijven of met de Multi National Forces in Iraq (MNF-I). Deze aanslagen generen doorgaans veel publiciteit. Doelwit van aanslagen zijn onder meer Iraakse politici en hun familie, ambtenaren, personeel van het veiligheidsapparaat (vooral politie en leger), tolken of Irakezen die op andere wijze voor de regering, internationale organisaties en bedrijven in Irak werken, rechters en advocaten, alsook Iraakse journalisten en personen die voor hen werken."

en

"Behalve aanslagen vinden ook veel ontvoeringen plaats, zowel uit politieke motieven als voor losgeld.⁸⁶ In het huidige klimaat van wetteloosheid komt ook veel andere zware misdaad voor."

en

"Personen die kenbaar werkzaam zijn of waarvan wordt vermoed dat zij voor de nieuwe regering, de coalitie, de MNF-I, internationale organisaties, waaronder hulporganisaties, buitenlandse overheden, buitenlandse journalisten en persagentschappen, westerse bedrijven, of het Iraakse leger werken en hun directe familieleden, lopen een zeer hoog risico doelwit te worden van aanslagen, ontvoering of moord."

Tevens heeft appellante zich beroepen op en verwezen naar het algemeen ambtsbericht Irak van 14 februari 2008 van de Minister van Buitenlandse Zaken, en WBV 2007/41.

Appellante heeft vervolgens het volgende gesteld (zie de pleitnotities):

"Blijkens artikel 15, aanhef en onder c. van de Definitierichtlijn is een van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiare bescherming, het bestaan van ernstige schade, zijnde ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Wanneer uit de richtlijn volgt dat iemand als de echtgenoot verzoekster en verzoekster zelf onder deze definitie vallen, lijkt het toch zo te zijn dat daaruit al volgt dat het van verzoekster en haar echtgenoot niet kan worden geveerd terug te gaan naar Irak."

Het oordeel of er een objectieve belemmering is om het gezinsleven voort te zetten in Irak, dient te worden beoordeeld of appellante in aanmerking zou kunnen komen voor de bescherming als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

De Staatssecretaris en rechtbank laten na, hetgeen een motiveringsgebrek oplevert, te beoordelen of er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, en mitsdien of er in die zin een objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven voort te zetten in Irak.

Grief 5.

De rechtbank heeft ten onrechte in rechtsoverweging 26 overwogen:

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid meer gewicht heeft kunnen toekennen aan het algemeen belang, het economisch welzijn van Nederland, dan aan het persoonlijk belang van appellante. Het beroep op artikel 8 van het EVRM faalt derhalve."

De rechtbank komt in rechtsoverweging 25 tot een volstrekt onjuiste belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM, althans komt de rechtbank tot het onjuiste oordeel dat de Staatssecretaris van Justitie een juiste belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM heeft gemaakt.

De echtgenoot van appellante is voor wat betreft de medische zorg afhankelijk van de zorg in Nederland.

In de verklaring van de huisarts d.d. 18 mei 2006 (bijlage bij het schrijven d.d. 22 januari 2007) staat vermeld:

"Op de CT-scan van 3 maart 2006 werd een cysteus proces gevonden in de onderpool van de linker nier die zeer sterk verdacht was voor een Grawitzz-tumor.

Op 24 april 2006 werd links een partiële nefrectomie verricht onder verdenking van niercelcarcinoom van de linker onderpool van de nier. Een patholoog heeft helder cellig niercelcarcinoom geconstateerd. Hiervoor blijft meneer onder controle bij de nefroloog en de uroloog in het UMC. Hij blijft onder controle bij het UMC voor 5 jaar i.v.m. mogelijk recidieve tumor."

In de Medisch Arbeidsdeskundige Rapportage (bijlage bij de gronden van het bezwaar) staat vermeld:

"Betrokkene is bekend met een nieraandoening die op dit moment stabiel is, maar wel controle nodig heeft omdat het toch weer kwaadaardig kan verlopen met fatale gevolgen."

In bezwaar werden delen van een brief van de IND in Zwolle overgelegd en een bijbehorend deel van een rapportage van het BMA d.d. 23 augustus 2006. Het blijkt volgens het BMA zo te zijn dat medische voorzieningen in Irak onvoldoende zijn.

Het BMA stelt in een rapportage van 26 maart 2007:

"Uitgaande van de beschikbare informatie m.b.t. de therapiemogelijkheden in het land van herkomst/land van eventuele verwijdering, concludeer ik op basis van de eerder genoemde brondocumenten dat er onvoldoende adequate behandelmogelijkheden in Irak aanwezig zijn. Uit de laatste informatie van International SOS blijkt dat daar een chaotische situatie heerst; ziekenhuizen zijn beroofd en het is moeilijk contact te krijgen met ziekenhuizen ter plekke. De ziekenhuizen bevinden zich in een slechte staat. Verder is de beschikbaarheid van medicijnen onbetrouwbaar en follow-up van complexe ziektebeelden is niet mogelijk. Op basis hiervan is onvoldoende therapie beschikbaar."

De Iraakse overheid (Ministry of Health) stelt in een verklaring van 17 oktober 2007 (bijlage bij het verslag van de hoorzitting in bezwaar):

"Now he is in need for follow up of the tumor spread by tumor markers, bone scan and etc.... which are not available in our country at the present time."

De risico's die de echtgenoot loopt wanneer hij terug zou moeten gaan naar Irak zijn gegeven de medische zorg in Irak onaanvaardbaar hoog.

De Staatssecretaris en rechtbank miskennen de medische situatie van de echtgenoot van appellante. De Staatssecretaris lijkt te redeneren dat er geen medische noodsituatie is en de echtgenoot dus kan reizen, dus ook naar Nederland kan reizen voor de controles, en hij zich mitsdien in Irak kan vestigen.

Gesteld werd (zie het verslag van de hoorzitting) dat het wellicht zo is dat de echtgenoot heen en weer kan reizen voor de controles die moeten plaatshebben, maar dat het onverantwoord is dat de echtgenoot zich in Irak vestigt, omdat ingeval van een noodsituatie de echtgenoot direct medische zorg moet hebben, terwijl dat in Irak niet voorhanden is. Op het moment dat zich een noodsituatie voordoet, is er geen tijd meer voor de echtgenoot om naar Nederland af te reizen om zich daar acuut te laten behandelen.

Bovendien heeft de echtgenoot in Irak geen werk, dus geen inkomen, en zou de reis naar Nederland niet kunnen financieren. Verder kan worden opgemerkt dat de echtgenoot bij vestiging in Irak niet verzekerd tegen ziektekosten, zodat behandeling in Nederland door hem zelf betaald zou moeten worden, hetgeen hij niet kan.

Grief 6.

De rechtbank heeft ten onrechte in rechtsoverweging 26 overwogen:

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid meer gewicht heeft kunnen toekennen aan het algemeen belang, het economisch welzijn van Nederland, dan aan het persoonlijk belang van appellante. Het beroep op artikel 8 van het EVRM faalt derhalve."

De rechtbank komt in rechtsoverweging 25 tot een volstrekt onjuiste belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM, althans komt de rechtbank tot het onjuiste oordeel dat de Staatssecretaris van Justitie een juiste belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM heeft gemaakt.

Appellante heeft gesteld (zie de pleitnotities):

"De kinderen van de echtgenoot uit een eerder huwelijk zijn in Nederland woonachtig, terwijl één van die kinderen ziek is. Afwijzing van het verzoek betekent een scheiding tussen de kinderen van de echtgenoot uit zijn eerder huwelijk en hun vader, stiefmoeder en halfzusje. Dat is onjuist en onredelijk. Te meer gegeven de ziekte en afhankelijkheid van de dochter van de echtgenoot.

Gegeven de ziekte van de dochter uit het eerdere huwelijk van de echtgenoot van eiseres, is er tussen haar en de echtgenoot sprake is van 'een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding'.

De Staatssecretaris stelt in de bestreden beschikking dat uitoefening van het gezinsleven met de kinderen van de echtgenoot uit een eerder huwelijk mogelijk blijft, omdat de echtgenoot als Nederlander gewoon toegang heeft tot Nederland.

De Staatssecretaris miskent dat eiseres geen toegang heeft tot Nederland zodat zij die kinderen niet kan bezoeken. Ook miskent de Staatssecretaris dat de echtgenoot feitelijk geen en in elk geval geen reële invulling kan geven aan het gezinsleven met zijn kinderen uit zijn eerdere huwelijk, omdat het heen en weer reizen te kostbaar is, en het zien van de kinderen tijdens visites in Nederland geen werkelijke invulling vormt van het recht op gezinsleven, zeker niet zoals dat thans bestaat."

De rechtbank heeft in rechtsoverweging 25 gesteld dat het de keuze is van de echtgenoot om appellante te volgen naar Irak in plaats van bij zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk te blijven, en dat het niet toestaan van voortgezet verblijf aan appellante geen inmenging oplevert op het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven tussen de echtgenoot en zijn kinderen uit zijn eerdere huwelijk.

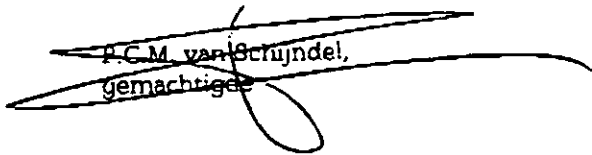
Deze overweging is volstrekt onbegrijpelijk. Immers, bij het niet toestaan van voortgezet verblijf aan appellante zal het altijd zo zijn dat er een inmenging plaatsvindt op het recht op gezinsleven van de echtgenoot, of het nu het familie- of gezinsleven tussen de echtgenoot en zijn kinderen uit zijn eerdere huwelijk betreft of het familie- of gezinsleven tussen de echtgenoot en appellante en hun kind. Het is onredelijk en onjuist het van de echtgenoot te vergen een keuze te maken tussen handhaving van zijn familie-/gezinsleven met zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk dan wel met appellante en het kind uit het huidige huwelijk.

Conclusie:

Appellante concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het beroep tegen de beschikking op bezwaar van de Staatssecretaris van Justitie.

's-Gravenhage, 17 juli 2008

P.C.M. van Schijndel,
gemachtigde